

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1901

Από σήμερα μέχρι τῆς 5 'Ιανουαρίου. — Οἱ ὄροι μένουσι οἱ αὐτοί. — Τὰ δωδεκαδέλιδα φυλλάδια. — Τὸ γραμματίον τοῦ Ξεσπαθώματος. — Τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων.

ΤΟ πρώτιστον καθήκον παντός καλοῦ συνδρομητοῦ, εἶνε ἢ ἔγκαιρος προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς του. Πῶς καὶ πόσον ἀντιλαμβάνονται τὸ καθήκον τοῦτο οἱ φίλοι μου, μαρτυρεῖ τὸ ἐξῆς γεγονός: Δύο ἤδη μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καὶ πρὸ πάσης ἐκ μέρους μου προσκλήσεως ἢ ὑπομνήσεως, πολλοὶ ἐφά-

νησαν πρόθυμοι νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των, συνοδεύσαντες μάλιστα τὴν παραγγελίαν καὶ δι' ἐπιστολῶν κολακευτικωτάτων, αἱ ὅσαι πραγματικῶς μ' ἔκαμαν ὑπερήφανον! Δὲν ἔχω λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐκταθῶ, ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ καθήκοντος τούτου καὶ προτρέπουσα εἰς ἐκπλήρωσιν του. Εἶμαι βεβαία, ὅτι οἱ φίλοι μου πολὺ περισσότερον θὰ φανοῦν πρόθυμοι τώρα, ὅτε ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς τακτικῆς ἀνανεώσεως, καὶ δημοσιεύεται ἐπὶ τούτῳ ἡ σημερινὴ Πρόσκλησις.

Οὔτε ψηφοφορία φέτος, οὔτε τίποτε. Οἱ ὄροι μας μένουσι οἱ αὐτοί, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Τὸ φύλλον ἑβδομαδιαῖον καὶ ὄκτασέλιδον (ὅταν δὲν θὰ εἶνε δωδεκασέλιδον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος.) Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα, ἑπτὰ (7) δραχμαὶ διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ὀκτῶ (8) φράγκα χρυσᾶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰανουαρίου θὰ σταλοῦν πρὸς ὅλους, καὶ ἔπειτα... ἂ, ἔπειτα ἡ ἀποστολὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ μόνον πρὸς ὅσους θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομὴν των. Διὰ τοὺς ἄλλους, τὸ φύλλον θὰ διακοπῇ ἀνεξαιρέτως. Εἶνε μέτρον γενικόν, τὸ ὅποιον ἀπὸ τίνος ἐφαρμόζω αὐστηρότατα, καὶ εἶπα ἄλλοτε διὰ ποίους λόγους.

Λοιπὸν: μαζὶ μετὰ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, λαμβάνετε καὶ ἓν Δελτίον Ἐγγραφῆς. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ εἰσθε συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1901, θὰ συμπληρώσετε τὸ δελτίον τοῦτο καὶ θὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψετε μετὰ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς. Ὁδηγίας περὶ ἀποστολῆς χρημάτων, βλέπετε ἐπὶ τοῦ Δελτίου. Ἐχετε καιρὸν ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου 1901, (ἡ ὁποία εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας διὰ τὸ Λαχεῖον,) δηλαδὴ ἐνάμισυ μῆνα. Εἶνε ἀρκετός, διὰ νὰ προφθάσουν καὶ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ μακρυνότερα μέρη. Θὰ σας παρακαλέσω μόνον νὰ μὴ ἀναμένετε ὅλοι τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Ὅσοι ἔχετε τὰ χρήματα προχειρότερα, νὰ τα στείλετε ἀπὸ τώρα, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἢ ὅποια τὸσον με παραλαλεῖ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας. Ὅσον ἐνωρίτερα τὸσον καλλίτερα.

Τὰς λεπτομερείας τοῦ νέου Λαχεῖου τῶν Δώρων, διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1901, θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. Σήμερον σὰς λέγω μόνον, ὅτι εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ νέων συνδρομητῶν, μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ ἢ ἐγγραφῇ μέχρι τῆς 5ης Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον. Κανεὶς ἄλλος.

Τώρα διὰ τὸ Ξεσπαθῶμα. Εἶνε ἡ ἐποχὴ του, καὶ πρέπει νὰρχίσετε ἀπὸ τώρα, διότι μετὰ τὸν νέον ἔτος ἐγγράφονται εὐκολώτερα καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί. Οἱ ὄροι μένουσι οἱ ἴδιοι: Διὰ κάθε νέον συνδρομητὴν, χαρίζω ὡς δῶρον εἰς τὸν ἐγγράφοντα αὐτὸν ἓν Γραμματίον ἄξιον 1 φράγκου, ἐξοφλούμενον εἰς εἶδος εἰς τὸ Γραφεῖόν μου—καὶ ἓν Εὐσημον διὰ τὸ Ξεσπαθῶμα. Καὶ κάθε πού ἐγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐκδίδω ἓν φύλλον δ ω δ ε κ α σ ε λ ι δ ο ν ἀντὶ τοῦ συνήθους ὀκτασέλιδου. Τί ἄλλο θέλετε;

Ἐμπρὸς λοιπὸν! ἀνανεώσατε, ξεσπαθώσατε, φανήτε πρόθυμοι συνδρομηταί, ἀληθεῖς φίλοι. Ἦλθεν ὁ καιρὸς τῶν ἔργων.

Σὰς ἀναμένω καὶ σας ἀσπάζομαι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκησιν ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Νοεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 49

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ [Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ ΓΙΡΟΝ] (Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 395.)

Καὶ ὁ γέρον παροῦσάζε πρὸς τὴν περὶ Χρυσούλαν τὸ μικρὸν ἐκ λάβας αὐτὸν, τὸ ἔδειχνε πρὸς τὸν σαστισμένον Σιδέρην, τὸ ἐπλησίαζε πάλιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἰλαροῦς, ἀπαστράπτοντας, ὑγροῦς. Ὀλίγον, μὰ πολὺ ὀλίγον εἰλεψε νὰ κλαύσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Καὶ πρὸς στιγμὴν, ἡ Χρυσούλα ἐνόμισεν ὅτι ὁ γέρον Πετρομαζευτῆς θὰ κατεφιλεῖ τὴν πολυτίμον πέτραν.

— Ἄ, παιδιὰ μου, παιδιὰ μου! ἔλεγε. Τί εὐτυχῆς πού εἶμαι σήμερα! Δὲν αἰσθάνομαι πειὰ καθόλου οὔτε τὰ γηρατειά, οὔτε τὴν ἀρρώστειαν. Σὲ σὰς, σὲ σὰς τοὺς δύο χρεωστῶ ὅσες χαρῆς, ὅσες ἀληθινῆς χαρῆς ἐδοκίμασα ἕως τώρα. Ἐλάτε, φιλήστε με... ὄχι, φιλήστε.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς γέρον περιέβαλε διὰ τῶν δύο του χειρῶν τὰς κεφαλὰς τῶν παιδίων, καὶ τὰς συνήνωσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, χωρὶς ὅμως νὰφίση τὰ δύο τεμάχια τῆς βόμβας, τὰ ὅποια ἔθλιβε διὰ τῶν δακτύλων του. Μειδίμα εὐτυχίας, μακαριότητος, ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ Σιδέρην, ἡ δὲ Χρυσούλα ἠσθάνετο τρελλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ξεφωνίσῃ.

— Νὰ Πάσσα μιά φορά! Νὰ Πασσα μιά ἀυγὰ μιά φορά! Αὐτὸς ὁ Σιδέρην ἀξίζει ὅ,τι πῆς. Ἐλα ἐδῶ, μπρὲ Σιδέρην, καλό μου παιδί, καὶ πὲς μου τί θέλεις νὰ σου δώσω τώρα ἐγώ, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω, γιὰ νὰ σε ξεπληρώσω; Χμ!... ἔξω... ἔξω τί θέλεις. Καλὰ λοιπὸν, θὰ σου δώσω τὴν Χρυσούλα γιὰ γυναικῶ σου. Μετὰ γιὰ σου, μετὰ σου, παιδί μου. Πάρ' τὴν καὶ συγχώρα με. Ἄ, τὴν ξέρω καλὰ τὴν Χρυσούλα, καὶ σου ἐγγυῶμαι γι' αὐτή. Εἶνε ἡ σπανία καὶ πολυτίμη βόμβα πού ἔχει μέσα χρυσάφι, ἄδολο χρυσάφι, ἀληθινὸν χρυσάφι,—τὴν καρδιά της. Θὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ θησαυρὸ σου, ὅπως ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ δικό μου... Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἡ Ἄ καθημία ἔκαμε λαμπρὴ δουλειά, καὶ μάλιστα χωρὶς μεγάλα ἐξόδα—προσέθεσε

μετ' ὀλίγον με φωνὴν ἤρεμον καὶ σοβαράν. Ὁ γέρον ὀρυκτολόγος δὲν ἔσπασε καμμίαν ἄλλην ἀπὸ τὰς βόμβας πού του ἔφερον ὁ Σιδέρην. Καὶ διατὶ νὰ τὰς σπάσῃ; Μήπως δὲν εἶχεν εὖρη τὴν καλλιτέραν, τὴν θαυμαστοτέραν, ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐπόθει ἡ ψυχὴ του περισσότερον; Καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ καὶ νὰποθάνῃ μετὰ τὸν τελευταῖον αὐτὸ καὶ θαυματουργὸν κτύπημα τοῦ σφυρίου. Διὰ τὸν ὀρυκτολόγον, τὸν Πετρομαζευτὴν, ἦτο ὄρατος ὁ τοιοῦτος θάνατος, — θάνατος ἐν ἐπιτυχίᾳ, ἐν θριάμβῳ.

Ἄμα ἐφυγεν ὁ Σιδέρην: —Κόρη μου, εἶπε πρὸς τὴν Χρυσούλαν ὁ κ. Φραντζῆς, ἀκόμη λίγο χαρτί, σὲ παρακαλῶ, τὸ καλαμάρι, τὴν πέννα, τὴν κόλλα, καὶ μίαν αὐγοθήκη ἀδειανή. Ἡ Χρυσούλα τὰ ἐτοποθέτησεν ὅλα αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην ἐφημερίδα, ἀνάμεσα εἰς τὰς λάβας καὶ εἰς τὰ συντρίμματά των. Ὁ γέρον ἀπέκοψεν ἓν τετραγωνίδιον λευκοῦ χάρτου, τὸ ἐκόλλησεν ἐπάνω εἰς τὴν βόμβαν, τῆς ὁποίας συνήρμωσε μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας τὰ δύο τεμάχια, ἐχάραξε τέσσαρας γραμμὰς, καὶ ἔσθησεν τὴν βόμβαν ἐνεπιγράφων πλέον, μέσα εἰς τὴν ἀυγοθήκην.

— Νὰ, πάρ' τὴν — πρόσχε! — καὶ βάλε τὴν ἐμπρὸς-ἐμπρὸς, πρώτη-πρώτη, νὰ φαίνεται καλὰ, μέσα εἰς τὸ ἐμάρι. Λαμπρά! Κλείσε τώρα, Χρυσούλα μου, τὸν γύρου τὸ κλειδί, τὸν γύρου. Ἔτσι. Γιὰ νὰ σε πῶ: δός μου ἐδῶ τὰ κλειδιά.

Ἄ, νὰ σε χαρῶ, τώρα τὰ θέλω κοντά μου. Τώρα πλέον ὁ γέρον δὲν ἔκρινεν ἀρκετὰ ἀσφαλῆ τὰ κλειδιά εἰς τὸ γελκί του. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ τα ἐφύλαττεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του. Καὶ ἡ πολὺ κεφαλὴ του, κουρασμένη ἀπὸ τόσας συγκινήσεις, ἀπὸ τόσας χαρὰς, ἔπεσε πάλιν βαρεῖα καὶ φλέγουσα.

Περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ἰσχυρὸς πυρετὸς κατέλαβε τὸν ἀγαθὸν γέροντα. Ἡ νύξ ἐπέρασε πολὺ ἀσχημα. Ἡ Χρυσούλα τρομαγμένη, καταλυπημένη, ἐκάλεσε τὸν Σιδέρην καὶ ἠγγύπησεν αὐτὸν πρὸς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς. Τὴν αὐγὴν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ μακρὰ ὀστεώδης χεὶρ τοῦ ὀρυκτολόγου ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐζήτει κάτι ἐπιμόνως ἐπὶ τῶν κλινοσκεπασμάτων. Αἱ ἐπισκέπτρια περιστράφαι, θροοῦσαι μετὰς πτέρυγας, κατήλθον εἰς τὸ κηπάριον καὶ ἔγοργον ὅσον τὸ σνειθισμένον των παράπονον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἐπιμοθάνων ἀφῆκε βραγχώδη, παρατεταμένον στεναγμόν.

Ἔπειτα, τίποτε. — Πάει! εἶπεν ὁ Σιδέρην. Ὁ Θεὸς τον ἀνάπαυσε.

Ὁλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἄλλην, καθ' ἣν ὁ ὀρυκτολόγος κατεβιβάσθη ἀπὸ τὸν ἐναερίον οἰκίσκον του καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον, εἰς τὴν τελευταίαν του κατακίαν, ὑπὸ τὴν γῆν, — ἡ Χρυσούλα ἐκίνησε τὸν γενικὸν οἶκτον. Ἐχυνε δάκρυα καὶ δάκρυα, ἔκλαιε μετὰ

Ἔμαι ὁ κ. Εὐδωρος Πασώτος (Σελ. 406.)

ΙΑΤΡΟΣ
ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΟΤΟΛΟΓΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
τίτλος chef - de clinique τοῦ ἐν Παρισίοις καθηγητοῦ Fauvel
Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν Ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ Λάρυγγος, τοῦ Ἀιμοῦ, τῆς Ρινὸς καὶ τῶν ὠτων.
Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β—Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ
Μηχανικὸν ἐργοστάδιον
Φακέλλων καὶ καταδείκτων
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
Βιβλιοδετεῖον
Γραμμογραφεῖον
Τυπογραφεῖον
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — ὁδὸς Αἰόλων ἀρ. 180—182.

Εἰς τὰ Καταστήματα
«ΛΟΥΒΡ» (ὁδὸς Αἰόλων 123—125, ἄσφαι.)
ΕΦΘΑΣΑΝ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΜΑΖΟΛΙΚ, ΦΑΓΙΑΝΣ, ΕΜΑΓΕ
ΚΑΙ ΣΙΑΗΡΑΙ
ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 11,40. 15,60. 16,15.
18,75. 21,60. 24,40.
28,80. 36,15. 41,25. 48,65. 195,45.
280,90. 287,55. 305,40. 342,50. 549,50.

όλην της τήν καρδίαν ἄφιγε στεναγμούς θρηνηδεις, ἱκανούς νά ραγίσουν πέτραν. Εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὴν ζωὴν, δὲν εἶχεν ἄλλον ἀπὸ τὸν γέροντα τὴν ἀγαπούσε τὸσον καὶ τὴν ὠνόμαζε κόρην του. Καὶ τὴν ἀνοικτὸν καὶ ἔρημον.

Μετὰ τὴν κηδείαν, — κηδείαν πτωχικὴν, τὴν ὁποίαν ἐν τοῦτοις ἠκολούθησεν ἡ Ἀκαδημία ἐν σώματι, — ὁ κ. Εὐδωρος Πασῶτος ἀνήλθεν εἰς τὸν οἰκίσκον, τὸν ἀνοικτὸν καὶ ἔρημον.

Ὅχι πλέον ὡς φίλος, οὔτε ὡς ἀπεσταλμένος, οὔτε ὡς ταμίης ἤρχετο αὐτὴν τὴν φορὰν, — ἀλλ' ὡς ἐντολοδόχος τῶν συναδέλφων του. Διὰ τοῦτο ἠκολούθει ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, καὶ ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐχειριάζοντο διὰ νὰ κάμῃ ἀπόγραφὴν καὶ σφράγισιν ἐν ἀνάγκῃ, ἢ διὰ νὰ λάθῃ ἄμεσον καὶ νόμιμον κατοχὴν τῶν συλλογῶν. Ἐκρινε καλὸν νὰ προσκαλέσῃ ἀπὸ κάτω καὶ τὴν Χρυσούλαν, διὰ νὰ τῷ δώσῃ τὰς ἀπαιτούμενας πληροφορίας. Ἡ νεάνις ἔκλειε ποταμηδόν, ἐθρήνηε σπαρακτικῶς, ἀναβαίνουσα καὶ πάλιν τὴν λαξευτὴν κλίμακα, διευθυνομένη πρὸς τὸ κηπάριον, ὅπου δὲν θά Τον ἔβλεπε, πρὸς τὸν οἰκίσκον ὅπου δὲν ὑπῆρχε πλέον Ἐκεῖνος.

Εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, — τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς κοιτῶν, ὡς μουσεῖον κτλ. — ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσουν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης, διὰ νὰ εὑρουν τὰ κλειδιά τοῦ ἐρμαρίου. Ἡ Χρυσούλα ὑπέδειξε τὴν θέσιν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ φάξῃ αὐτὴ.

Ὁ παλαιοντολόγος, ἀπαθέστατος, ἔχων σὲ τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, λέγων: Sic transit gloria mundi! Εὗρε τὰ κλειδιά, ἤνοιξε τὸ ἐρμάριον, καὶ τότε ἡ Χρυσούλα τῷ ἔδειξεν ἐκεῖ ὑψηλὰ τὴν μεγάλην ἐπιστολὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέγνωσεν ἀμέσως καὶ ἐξ ἀποστάσεως — χάρις εἰς τὸ μέγεθος τῶν γραμμάτων — καὶ εἰς τὰ πελώρια ματογυάλια του, — τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Πρὸς τὸν κ. Εὐδωρον Πασῶτον
Παλαιοντολόγον
Μέλος τῆς Φιλολογικῆς, Ἐπιστημονικῆς, Καλλιτεχνικῆς καὶ Γεωργικῆς Ἀκαδημίας, καὶ διαφόρων ἄλλων Σωματείων.

Παρακάτω, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ φακέλλου, ἀνεγινώσκето: «Νάνοιχθῆ μετὰ τὴν κηδείαν μου.»

— Ego sum qui sum! ἐ γ ὠ εἰ μὲ ὁ ὦ ν! εἶπε σοβαρῶς ὁ Παλαιοντολόγος. Εἶμαι ὁ κ. Εὐδωρος Πασῶτος.

Καὶ ἔθραυσε τὴν ἐξ ἰσπανικοῦ κηροῦ σφραγίδα, καὶ μεγαλοφῶως ἐσύριξε τὰς ὀλίγας γραμμαῖς τῆς διαθήκης, — διότι ἦτο τῶντι διαθήκη, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας ὁ κ. Φραντζῆς ἐνεπιστεύετο «εἰς

τὴν ὑψηλὴν σύνεσιν καὶ εἰς τὴν ἀμεμπτον χρηστότητα τοῦ σοφοῦ του συναδέλφου καὶ πιστοῦ φίλου κ. Εὐδωρου Πασῶτου.»

Ἡ διαθήκη αὕτη καθίστα γενικὸν κληρονόμον τῆς περιουσίας του, κινητῆς καὶ ἀκινήτου, τὴν Χρυσούλαν, — ὄρφανὴν πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀγνώστου δὲ ἐπωνύμου, — ἡ ὁποία θὰ ἐλάβανε κατοχὴν τῆς κληρονομίας καθ' ἣν ἡμέραν θὰ ὑπανδρεῖτο τὸν Σιδερῆν Πλακᾶν. Προσέθετεν ὅτι, χάριν τῆς εὐτυχίας τῶν δύο νέων, — εὐτυχίας περὶ τῆς ὁποίας ἦτο βέβαιος, — ἐπεθύμει πολὺ νὰ γίνῃ ὁ γάμος ὅσω τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, εὐθὺς ἂμα ἤθελον ἀποκτήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένην ἡλικίαν. Ἡ ἀκίνητος περιουσία ἦτο ὁ οἰκίσκος ἡ δὲ κινητὴ τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὸ ἰσχνὸν ποσὸν τῶν τετρακοσίων φράγκων τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας, — ἐκ τοῦ ὁποίου ἀφηροῦντο τὰ ἐξοδα τῆς κηδείας. Ὡς πρὸς τὰς ὀρυκτολογικὰς συλλογὰς, ἐδηλοῦτο ὅτι αὐταὶ εἶχον προπωληθῆ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ παρεκαλεῖτο ὁ κ. Πασῶτος νὰ τὰς παραλάβῃ.

Ὅσον παλαιοντολόγος καὶ ἄν ἦτο, ὁ φίλος Πασῶτος συνεκίνηθη βαθύτατα κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἴσταται ὀρθίος, ἐκάθησεν εἰς τὴν πολυθρόναν, κρατῶν εἰς τὰς τρεμοῦσας χεῖρας του τὸ χαρτίον καὶ εἰς τοὺς γεροντικούς ὀφθαλμούς του δύο δάκρυα.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχεν εἶπη περὶ αὐτοῦ ὁ κ. Φραντζῆς, ὅτι ὁ Πασῶτος ἦτο γέρω φλύαρος, ἀλλὰ λαμπρὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, ὁ παλαιοντολόγος τὸ ἀπέδειξε καὶ τώρα. Ἐξεφώνησεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἐκτενέστατον λόγον, πομπῶδῃ ἀλλ' εἰλικρινῇ, διὰ νὰ ποδοῖξῃ εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅτι «ἡ Ἀκαδημία, ἀποκτήσασα τὰς ἐξόχους συλλογὰς τοῦ διαπρεποῦς ὀρυκτολόγου ἀντὶ δύο μόνων προσκεφάλαιων ἐκ τετρακοσίων φράγκων, — ἀπέναντι τῆς συμφωνηθείσης ἰσοδότης συντάξεως, — ὤφειλε νὰ τιμῆσῃ ἐαυτὴν καὶ τὴν μνήμην του, ἀναλαμβάνουσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς τὴν κληρονόμον τῆς πτωχείας του, — τὴν θετὴν του καὶ ἡγαπημένην κόρην, τὴν Ἀντιγόνην τοῦ γηρατός του καὶ τῆς ἀπομονώσεως, — καὶ καταβάλλουσα αὐτῇ τὰ δικαιώματα τῆς κληρονομίας.»

Ἡ ἐφημερὶς τῆς πόλεως ἐδημοσίευσεν — μετ' ἐπαίνων ἐνθουσιωδῶν, — τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Πασῶτου. Ἦτο ἰσως κάπως μακρὰ καὶ στομφώδης. Ἀλλ' ἡ τελευταία ἐκείνη φράσις «τὴν Ἀντιγόνην τοῦ γηρατός του καὶ τῆς ἀπομονώσεως» συνεκίνησεν, ἀφῆρσε πάντα δισταγμὸν, καὶ ἡ πρότασις, ἡ ὁποία ἐτέθη μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπὸ ψηφοφορίαν, ἐγένε δεκτὴ παμφηρεῖ. Οὕτως ἡ Ἀκαδημία «ἐτίμησεν ἐαυτὴν» καὶ ἐπλήρωσε τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα τῆς Χρυσούλας, με ἄλλους

λόγους, τὸν φόρον τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ δημόσιον.

Ἡ Χρυσούλα δὲν ἠμποροῦσε νὰ το πιστεύσῃ! Ἀλήθεια λοιπόν, θὰ ἦτο ἰδικὸν τῆς τὸ σπιτάκι τοῦ βράχου, καὶ ὁ κῆπος, με τὰς μηλέας του, τὰς κερρασεῖας του, τὴν δαμασκηνέαν του, τὸ κλημά του, τὰς ἀγριοτριανταφυλλέας του, τὰς βιολέττας του καὶ τὰ λαχανικά του; Ἀλήθεια λοιπόν θὰ εἶχε στέγη ἰδικὴν τῆς, καὶ θὰ ἠμποροῦσε νὰ ζῆ «εἰς τὸ σπιτί τῆς», εἰς σπιτί με ἐπιπλα ἀληθινὰ, με κρεβάτι σιδερένιο, με πολυθρόναν πέτσινην, με ὅλα τὰ χρειώδη; Καὶ ἀλήθεια, ὅλα αὐτὰ θὰ τα ἔχειαίρετο μαζί με τὸν φίλον τῆς Σιδερῆν;

— Ὡ, τὸ λαμπρὸ μου, τὸ χρυσὸ μου, τὸν ἀγαπητό μου κύριο Φραντζῆ! ἔλεγεν ἡ Χρυσούλα.

— Νὰ Πετρομαζευτῆς, νὰ μάλαμα! ἀπαντοῦσεν ὁ Σιδερῆς, τὸν ὁποῖον ἡ μεγάλη εὐτυχία ὀλίγον ἔλειψε νὰ ποδοκλακώσῃ.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ὡς νὰ γίνῃ ὁ γάμος, — καὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ γρηγορώτερον, ἀφ' οὗ τὸ ἤθελεν ὁ κ. Φραντζῆς καὶ τὸ ἔλεγεν ἡ διαθήκη, — ἡ Χρυσούλα ἐσκούπιζεν, ἐπλυνεν, ἐξεσκόνιζεν, ἐτάγιζεν ἀκαταπαύστως τὰ περιστέρια, καὶ ἔκλειε, καὶ ἐγελοῦσε, καὶ πάλιν ἔκλαιεν. Ἐκοπτεν ὅλα τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἤνοιγαν εἰς τὸ κηπάριον, καὶ μετέβαιναν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, διὰ νὰ στολίσῃ τὴν πλάκα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεπαύετο ὁ γηραιὸς τῆς φίλος.

Ἐπειτα, ἐγένε εὐτυχῆς, — ὅσον ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε, ὅταν ἔχῃ εὐαίσθητον καρδίαν, — καὶ πάντοτε ἦκουε μίαν μυστηριώδη φωνήν, ἡ ὁποία τῇ ἐπιθύριζεν ἀπὸ μέσα τῆς: «Ὡ, τί εὐμορφος, τί φαιδρός, τί καλὸς πρῶ εἶνε ὁ ἥλιος, ὅταν φωτίζῃ ἓνα σπιτάκι δικό σου, σπιτάκι ἐστὶ βράχο ψηλά, με κῆπον ἐμπρός, με ποτάμι κάτω, καὶ με βουνὰ μακρυσμένα, ἐκεῖ πέρα, ποῦ τελειώνει πιά ὁ οὐρανὸς!»

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τέλος τοῦ «Πετρομαζευτοῦ».

ΤΑΞΕΙΑΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 397.)

Κατὰ τὸ 1807, εἰς ἄγγλος χημικὸς τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα πρέπει νὰ ἐνθυμῆσαι, ὁ σὶρ Χάμφρυ Δέβυ, ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ πύλασσα ἦτο ἑνωσις ὀξυγόνου καὶ ἐνὸς ἀγνώστου μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μετὰλλου, τοῦ καλίου. Τὸ ἴδιον ἀνεκάλυψε καὶ διὰ τὴν σόδα καὶ τὴν ἄσβεστον, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐνώσεις ὀξυγόνου καὶ νατρίου ἢ σόδα, ὀξυγόνου δὲ καὶ ἄσβεστίου ἢ ἄσβεστος. Ἀργότερα ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἄλλα μέταλλα, τὸ ἀργίλλιον, τὸ μαγνήσιον καὶ ἄλλα.

— Πολὺ ἠγχαριστήθη με ὅσα ἔμαθα. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ πηγὴ τῆς θερμότητος, περὶ τῆς ὁποίας μοῦ ἔλεγεσ χθές;

— Ἐφθάσαμεν βλέπετε δὲ ἐτι ἐκάμαμεν πολὺ καλά ν' ἀφίσωμεν αὐτὴν διὰ σήμερον, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνάγκην προτοίμασις. Τώρα πλέον ἡ ἐξήγησις θὰ ἔλθῃ μόνῃ τῆς.

Ἐννοεῖς βέβαια, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μέταλλα, τὰ ὁποῖα τώρα εἶνε ρυλακισμένα εἰς τοὺς λίθους, δὲν εἰσῆλθον εἰς αὐτοὺς ἡσυχὰ ἡσυχὰ ὡς μικροὶ ἄγιοι Ὀνούφριοι.

Ὅσάκις ἐνοῦται ὀξυγόνον με μικρὸν τεμάχιον σιδήρου ἢ νατρίου, παραγεται καὶ ἰσχυρὰ σπινηθροβόλια φαντάσου λοιπόν τί θὰ ἔγινε κατὰ τὴν πρώτην, τὴν γενικὴν ἀνάφλεξιν. Καὶ τὸ μαγνήσιον ἐπίσης καίεται εἰς τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος εἶνε μίγμα ὀξυγόνου καὶ ἀζώτου, με τοιαύτην φλόγα, ὡστε ἂν στενὴν ταινίαν ἀπὸ μαγνήσιον ἀνάψωμεν ὡς σὺνηδες φυτίλιον, ἔχομεν ἀκτινοβόλον φλόγα, πρὸ τῆς ὁποίας ὅλα αἱ ἄλλαι φλόγες ὠχριοῦν. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸ ἀργίλλιον, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ καθαρὸν ὀξυγόνον καίεται ὡς πυρεῖον καὶ ὁ σίδηρος ἐπίσης εἰς τὸ καθαρὸν ὀξυγόνον καίμενος, παράγει τόσην θερμότητα, ὡστε πίπτουσι σταγόνες τετηκὸτος σιδήρου ἢ γνωρίζεις δὲ πόσον μεγάλην ποσότητα σιδήρου ἔχει ἡ σφαιρά μας. Αἱ ἐκ ψευδαργύρου στέγαι καίονται κατὰ τὰς πυρκαϊὰς ὅπως καὶ τὸ λοιπὸν οἰκοδόμημα, καὶ παράγουσι νέφη ἀπὸ παχὺν λευκὸν καπνόν, ὁ ὁποῖος εἶνε ψευδαργυρος ἠνωμένος με ὀξυγόνον.

— Ἄ, Νίτσα μου, με κατατρομάζει με τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον παντοῦ μοῦ δεικνύεις!

— Σκέψου ὅμως καὶ τὴν φοβεράν πυρκαϊάν, ἡ ὁποία παρήχθη, ὅταν κατὰ τὴν τελικὴν συμπύκνωσιν τῆς ὕλης, ὅλοι αὐτοὶ οἱ χεῖμαρροι τοῦ ὀξυγόνου, τὸ ὁποῖον τώρα εἶνε θαμμένον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς, ὤρμησαν ἐπὶ τοῦ ὀξυγόνου καὶ ἐπὶ πάντων τῶν μετᾶλλων ὅπως ἐνωθῶσι μετ' αὐτῶν!

— Σὺ, θεῖτσα, παραφέρεσαι καὶ μοῦ παριστᾶς τὸ ὀξυγόνον ὡς μορμολύκειον!

— Ἀφῆσε νὰ ἐξακολουθήσω ἀργότερα ἔγινε τὸ ὕδωρ τῶν ὠκεανῶν, διὰ τὸ ὁποῖον κατηναλώθη σχεδὸν ὅλον τὸ ἐλεύθερον ὕδρογόνον, καὶ συλλογίσου ὀλίγον τί ἀπίστευτος θερμότης θὰ παρήχθη τότε κατὰ τὴν ἑνωσιν τοῦ ὕδρογόνου καὶ τοῦ ὀξυγόνου, καὶ τί πελώρια φλόγες θὰ ἀνωφώθησαν, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἑνωσιν τοῦ ἀνθρακος μετὰ τοῦ ὀξυγόνου πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται καὶ εἰς πολλὰ ὀρυκτὰ καὶ εἰς τὸν ἀέρα διακεχυμένον.

Εἶδες ποτὲ νὰ καίεται ξύλον; — Τί ἐρώτησις εἶνε αὕτη, θεῖτσα μου; Μήπως δὲν βλέπω καθημερινῶς;

— Λοιπὸν ὅ τι βλέπεις καθημερινῶς ἐν μικρῷ ἐγένετο τότε ἐν μεγάλῳ. Ἡ φλόξ, ἡ ὁποία ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ξύλον, εἶνε ὕδρογόνον καὶ ἀνθραξ διωκόμενα ὑπὸ τῆς θερμότητος, τὰ ὁποῖα ὅταν ἐνωθῶσι με τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος, παράγουσιν ὕδωρ καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ.

— Καὶ πῶς εὐρίσκεται τὸ ὕδρογόνον καὶ ὁ ἀνθραξ εἰς τὸ ξύλον;

— Ὁ μὲν ἀνθραξ ἀπὸ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ τοῦ ἀέρος, τὸ ὁποῖον παραλαμβάνουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὸ δὲ ὕδρογόνον ἀπὸ τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἀντλοῦν αἱ ρίζαι ἀπὸ τὴν γῆν.

— Μὰ τότε αὐτὸ δὲν θὰ ἔχῃ τέλος διότι ὅ,τι γίνετα ἀπὸ τὸ ἐν μέρος χαλᾶ ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Πολὺ σωστά ἀλλὰ μὴ με διακόπτῃς. Ἐμάθομεν πῶς γίνονται τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἀνευ τοῦ ὁποῖου δὲν θὰ ὑπῆρχε ἐπὶ τῆς γῆς οὐδ' ἡ παραμικρὰ χλόη, καὶ εἶδομεν ὅτι κατὰ τὴν γένεσιν τῶν παράγεται θερμότης.

Ὅσα σοῦ εἶπα, εἶνε πλέον ἀρκετὰ ὅπως ἐννοήσῃς, ὅτι ἡ Γῆ ἦτο κατ' ἀρχὰς ἥλιος, δηλαδὴ ἄσβεστος λυχνία, παρομοία πρὸς ἐκείνην ἡ ὁποία τώρα μᾶς θερμαίνει, μικροτέρα ὅμως ἀπ' αὐτὴν.

— Πόσον διήρκεσε τοῦτο;

— Ἀγνωστον γνωρίζομεν μόνον, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἴδωμεν, ὅτι αἱ φλόγες ἤλαττοῦντο καθ' ὅσον παρήγοντο καὶ ὀλιγώτραι ἐνώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο, διελύοντο καὶ πάλιν ἐκ νέου ἐγένοντο ἠνωμένοι ἐπίσης ὅτι ἀργότερα ἡ σφαιρά μας, ὁμοία πρὸς σβεννυμένην λυχνίαν, ἦτο ἐρυθρωπὴ μάζα ἀπὸ τετηκῆσαν λάμπουσαν ὕλην, περιβαλλομένη ἀπὸ πυκνοῦς καπνοῦς τότε τὰ πάντα ἦσαν ἀναμιξ καὶ οἱ ἀρχαῖοι αὐτὴν τὴν κατάστασιν ὠνόμαζον «χάος.»

Ἐπειτα ἐπῆλθε κάποια τάξις εἰς αὐτὸ τὸ χάος. Βραστὸν ὕδωρ, πλήρες ἀπὸ διάφορα ὀξέα ἤρχισεν μικρὸν κατὰ μικρὸν

νὰ κατατίθεται ἐπὶ τῆς τετηκῆσας ὕλης καὶ νὰ μεταβάλλεται ἀμέσως εἰς ἀτμούς, οἱ ὁποῖοι πάλιν συνεπικνούοντο καὶ ἐπιπτον ἐπὶ τῆς γῆς ὡς πηλώδης βροχὴ.

Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ὕδωρ ἐξητμίζετο ὅταν ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μετεβάλλετο πάλιν εἰς βροχὴν, ἀφῆρει ἐκάστοτε ἀπὸ τοὺς λίθους τὴν θερμότητά των, καὶ δι' αὐτὸ ἤρχισεν νὰ σχηματίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας λεπτοῦς στερεὸς φλοιὸς, ὅπως εἰς τὸ θερμὸν γάλα σχηματίζεται ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν δέσμα. Ἐπὶ τοῦ στέρεος φλοιοῦ ἠδύναντο πλέον τὰ ὕδατα νὰ συσσωρευῶνται καὶ νὰ μένουσιν, καὶ ἐνεκα τούτου ἀφῆκαν ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τὸν πηλὸν καὶ ἔγιναν διαυγῆ, ὅπως καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τοὺς πυκνοῦς ἀτμούς. τοὺς ὁποῖους προηγουμένως περιεῖχε. Τότε ἐφάνησαν τὰ σώματα καὶ ὑπὸ τὰς τρεῖς καταστάσεις, ὡς στερεὰ, ὑγρὰ καὶ ἀέτρια. Τότε κατὰ πρῶτον ἐνεφανίσθησαν τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα.

— Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ κανεὶς, θεῖτσα μου, θὰ εἶπῃ ὅτι εὐρίσκεσο τότε ἐκεῖ.

— Δὲν ἦμην ἐκεῖ, ἀλλ' ἰδοὺ ὁ ἀήρ, ἰδοὺ ἡ θάλασσα, ἰδοὺ ὁ στερεὸς φλοιὸς τῆς Γῆς, ὁ ὁποῖος φέρει τὸν ἀέρα, τὴν θάλασσαν καὶ ἡμᾶς. Μήπως εἰς αὐτὰ δὲν κατέληξεν ὁ σχηματισμὸς τῆς γῆινης σφαιρας; Εἰς ὅσα σοῦ λέγω δὲν ὑπάρχει τίποτε ὑποθετικόν. Ὁ ἀήρ, ἡ γῆ καὶ τὸ ὕδωρ εἶνε ἡ κληρονομία, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀφῆκεν ἡ κοσμικὴ σφαιρά.

Ἐὰν θέλῃς αὐριον ρίπτωμεν ἐν βλέμμα εἰς αὐτὰ.

— Τὸν ἀέρα, τὴν γῆν καὶ τὸ ὕδωρ τὰ σημερινά, ἢ τὰ παλαιά;

— Εἶνε τὸ ἴδιον ἂν μάθῃς τί ἦσαν ἄλλοτε, θὰ ἐννοήσῃς καλλίτερον τί εἶνε τώρα. Ἐς αὐριον λοιπόν.»

(Ἐπεται συνέχσια)
(J. Macé) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΚΥΝΕΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΧΕ
(Μῦθος Αἰτωλῶν)

Δυὸ σκύλοι εὐρήκανε τομαῖρι λεονταριοῦ, καὶ τῶχαν πάρη 'ς τὰ δόντια κι' ἄρχισαν τραβῶντας νὰ το ξεσχίλουνε γελώντας.

Μιὰν ἀλεποῦ τους εἶπε τότες, καθὼς τους εἶδε: — Ἐ, πατριώτες λιοντάρι ἂν ἦταν, ζωντανό, με μιά νυχιά του ἱκανό θάταν τὰ δόντια σας νὰ ρίξῃ, κι' ὅτ' εἶσθε... σκύλοι νὰ σας δείξῃ!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Εἰς τὸ καθαρὸν ὀξυγόνον καίεται ὡς πυρεῖον. (Σελ. 407, στ. 4)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ο ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ ΕΛΑΤΟΣ

(Συνέχεια και τέλος· Ίδε σελ. 396.)

Και όμως τὸ ἐλατάκι μας τὰ ἐξηλοφθονούσεν, ἀντί νὰ τα συμπονή, διότι δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ τύχη τῶν συντρόφων του δὲν ἦταν ἕπως αὐτὸς ἐφαναζέτο λαμπρὰ καὶ ξεχωριστῆ· ἄλλοι ἐλάτοι ἀπ' ἐκείνους θὰ γίνονιν περαστάρια τῆς σκεπῆς· ἄλλοι, ἀφοῦ πριονισθοῦν καὶ πλανισθοῦν, θὰ γίνονιν πατώματα ἢ ταβάνια... καὶ ἐνῶ ἐκείνος τὰ ἐξήλευεν, ὅλα αὐτὰ τὰ δενδράκια ἀνεστέναζαν καὶ ἐθλίβοντο, ποῦ ἐστεροῦντο τὴν τόσο ἡσυχίαν καὶ ἀμέριμνη ζωὴ τοῦ δάσους τῶν.

— Στὸ καλὸ! ἔστω καλὸ! τί εὐτυχισμένοι ποῦ εἴσθε, φίλοι μου, ... θὰ φαγητε ὠφέλιμοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! ἐφώναζεν εἰς τὰ φεύγοντα δένδρα ὁ μικρὸς φιλόδοξος.

— Μὴ δὰ στενοχωρεῖσαι τόσο... θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου... ὑπομονή.— ἄχ, τί εὐμορφα ποῦ εἶνε εἰς τὴν κοιλάδα! Αὐτὴν τὴν ὄραν, νὰ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν μικρὸν ἔλατον ἓνα πουλάκι, ἐπιτηδες διὰ νὰ τοῦ κάμῃ συντροφίαν, καὶ νὰ τον παρηγορήσῃ:

— Ἐλα δὰ... διατί τόσο μοῦ στενοχωρεῖσαι; Μὴν ἀκούς λόγια τοῦ ἀέρος· αὐτὸς εἶδε πολλὰ, παραπολλά, καὶ κατήντησε πυρρωνιστῆς φιλόσοφος, καθὼς λέγουν, δηλαδὴ τίποτε δὲν πιστεύει καὶ δι' ὅλα ἀμφιβάλλει. Περιπαίζει χωρὶς νὰ το ἐγνοῇ ἓνα τόσο μικροῦστικο δενδράκι, σὰν ἑσένα. Μὴ του ὀμιλῆς πλέον διὰ τοὺς πόθους σου... ἐμπιστεύου ὅλα τὰ μυστικά σου εἰς ἐμέ, καὶ ἐγὼ θὰ τάνεβάσω ἐκεῖ ὑψηλά, εἰς τὸν Θεόν!

ἀλλὰ ἐδῶ... εἰς αὐτὴν τὴν ἀσημάντη ἀκροῦλα, θὰ γίνω καὶ ἐγὼ θῦμα κανενὸς ξυλοκόπου, ὁ ὁποῖός θὰ με μεταχειρισθῆ, ποῖός ξεύρει διὰ τί πρόστρυχο καὶ ἐξευτελισμένον πρᾶγμα... καὶ τότε δὲν θὰ κατορθώσω ποτὲ πλέον ἐκεῖνο ποῦ ἐπιθυμῶ, ποτὲ μου δὲν θὰ γίνω μεγάλος καὶ τρανός!

— Τρελλούτσικό μου! ἑτερέτισε τὸ πουλάκι· ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεται κανεὶς, εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ καλόν... καὶ σὰν εἶνε, ὅπως σὺ, τόσο φιλόδοξος, οὔτε ἀξί-ἐπαίνος, οὔτε φαίνεται, οὔτε θεοφειδόμενος. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἐκλάρωσα εἰς τὰ κλαδάκια σου νὰ σε μαλλώσω, ἦλθα νὰ σε συμβουλευσω... Δὲν γνωρίζεις λοιπόν, ὅτι μόνον ὁ Θεὸς ποῦ σ' ἐπλάσε εἰξεύρει τί θὰ ἀπογίγῃς; ὅτι αὐτὸς μόνον φροντίζει διὰ τὸ μέλλον σου; Δὲν εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ ἐμπιστευθῆς τὸν ἐαυτὸν σου εἰς Ἐκεῖνον; Αὐτὸς, ποῦ εἶπε καὶ ἐβλάστησεν ἀπὸ τὴν γῆν, θάρσει ὅτι θὰ σε λησμονήσῃ, θὰ σ' ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην σου; Κάμε λοιπὸν μὲ ἀγάπην, μὲ ἡσυχίαν καὶ με εὐχαρίστησιν, μόνον ὅ,τι εἰμπορεῖς, καὶ μὴ ζητῆς ἀνώτερα ἀπὸ τὰς δυνάμεις σου... Καλὴ νύκτα, καὶ ποτὲ σου μὴν ἀμφιβάλλῃς διὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

Τὸ ἐλατάκι, τὴν ἄλλην ἡμέραν, κάπως παρηγορημένον, ἐπανεύρισκε τὰ μαγευμένα κάλλη τοῦ δάσους. Εὐχαριστεῖτο βλέπον τὰ λουλουδάκια καὶ τὰς πεταλοῦδες, ἀπορροφούσε μὲ ὄρεξιν τοὺς χυμούς τῆς γῆς, ἀνέπνεεν εὐχαρίστως τὸ ἀεράκι, καὶ ὀλοένα ἐπαίρνε ἐπάνω του μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ἡλικίας του.

Ὅσον ὅμως ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε, τόσοσιν αἰρῖζαι του ἐβυθίζοντο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἐνῶ ἡ κορυφή του ὀλόσιση ἀνέβαινε εἰς τὰ ὕψη.

— Ἄχ, ἀγαπημένο μου πουλάκι, χωρὶς ἄλλο μὲ ἐγέλασες! εἶπε μίαν ἡμέραν ἀπελπισμένον τὸ ἔλατο. Ὅσα μ' ἐσυμβούλευσες μῆπως δέν τα ἔκαμα; Κάθε πρῶτ' ἐδόξαζα τὸν Κύριον· μ' εὐχαρίστησίν μου ἐδεχόμην τὸν χειμῶνα τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ἢ τὴν βροχὴν, ἢ τὸν

κατάψυχρον βορρᾶν. Τὸ καλοκαίρι ἐπρόσεχα, μῆπως αἰ ρίζαι μου στενοχωρήσουν τὰς ρίζας τῶν λουλουδιῶν... Ἐγίνα, τέλος, εὐεργετικός, ὑπόμονος, εὐσπλαγχνικός... καὶ ἐμὼς τί ἀπήλαυσα; Χίλιες φορές καλλίτερα νὰ μὴν ἐγεννώμην, προτιμώτερον νὰ με εἶχαν κομματιάσῃ τάνεμοστρόφια! Εἶνε πολὺ, παραπολὺ σκληρὸ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς τὰς δυνάμεις του καὶ νὰ μὴν καρφωμένος εἰς αὐτὸν τὸν ἐρημότοπον, παρτωτεῖν ἀκίνητος, ἄεργος!

— Μὴ βλασφημῆς! εἶπε τὸ πουλάκι, σὰν θύμωμένο. Σὺ αἰσθάνεσαι τὴν δύναμιν σου; ἀλλὰ ἐσυλλογίσθης ποτὲ, ἂν ὄλη σου αὐτὴ ἡ δύναμις εἶνε ἀρκετὴ δι' αὐτὸ ποῦ ὁ Θεὸς σε προώρισε; Σὺ λέγεις, ὅτι ἐμεγάλωσες, ἐφθασες ὡς ἐκεῖ ἐπάνω, ἀλλὰ τὸ ἀνάστημά σου αὐτὸ ἀρκεῖ δι' αὐτὸ ποῦ θὰ χρησιμεύσῃς; Τοῖμας, τέλος, νὰ συγκριθῆς, νὰναμετρηθῆς σὺ, ἓνα πρόσκαιρον δενδράκι, μὲ τὸν αἰώνιον, τὸν ἀσύγκαιρον Δημιουργόν σου;!

— Ἀλλὰ ὅλα μου τὰ συνομήλικα ἐφυγαν ἀπ' ἐδῶ... καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μικρότερα μου δενδράκια!.. Τὴν περασμένη μάλιστα ἐβδομάδα ἓνα τόσο-δα μικροῦστικο ἐλατάκι, ποῦ τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ ξεφυτρῶνῃ....

— Τὸ εἶδα, τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ, ὅπως σὺ εἶπε τὸ πουλάκι· γῆθες μάλιστα, ποῦ ἦτο ἡ ἡμέρα τῶν πυροτεχνημάτων καὶ τῶν παιγνιδιῶν, τὸ ἐλατάκι σου ἐκεῖνο ἦτο εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς λαμπρότητός του... μερικὰ παιδάκια ἔκαμαν μὲ τοὺς κλώνους του ἓνα μαγευτικὸ στέμμα... Μὴ μὲ διακόπησῃς! Σήμερον ὅμως τὸ εἶδα γυμνὸ καὶ περιφρονημένον εἰς μίαν ἀκάθαρτην αὐλή. Τὸ πάθημα ἐκείνου δὲν ἀρκεῖ νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα, νὰ σε σωφρονήσῃ, ἀχάριστε;

Ὁ μικρὸς ἐλατός· δὲν εἶπεν ἄλλην λέξιν εἰς τὸ πουλάκι, ἐπαρηγορήθη ὅμως, καὶ πάλιν ἐπῆρε θάρρος διὰ τὸ μέλλον του.

Ὁ χρόνος παρηργετο, καὶ ὅσον ὁ ἔλατος ἐμεγάλωνε καὶ ὑψώνετο, τόσοσιν ἡ ζωὴ του ἐγίνετο σκληροτέρα; περισσότερον μονήρης.

Τὰ λουλουδάκια, τὰ ὁποῖα ἀνοθολοῦσαν καὶ τὴν ὥρα εἰς τοὺς πόδας του, δὲν τὰ ἔβλεπε πλέον, διότι ἡ κορυφή του ἀπέειχε παραπολὺ ἀπὸ αὐτὰ.

Δὲν διεκρίνε πλέον τὰ πρόσχαρα πρόσωπα τῶν παιδιῶν, οὔτε τὰ τραγοῦδάκια των καὶ τὰ γέλια των ἀνέβαιναν πλέον εἰς τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν του καθαρά, ὅπως προτῆτερα, καὶ μόλις τὰ ἤκουε.

Τὰ ζαχαδάκια, τὰ ἐλάφια, ἢ πηγῆ μὲ τὸ τρέχουμένο νεράκι τῆς, ὅλα ὅλα τῶ ἐφαίνοντο πλέον σὰν ὄνειρα τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Ἄντ' ἂν ἔχη σιμὰ του τώρα, ὅπως τότε, τὰ ὠραία, τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα πρόσωπα, ζῆα καὶ πράγματα, ἐπάλαιε καὶ ἀγωνίζετο μὲ τοὺς φοβερωτέρους

ἐθρούς. Αἱ χιόνες, αἱ ψυχραὶ χιόνες, ἐσωρεόντο ἐπὶ τῶν κλώνων του, οἱ ὁποῖοι ἐλύγιζαν ὑπὸ τὸ βάρος, καὶ ὁ ἔλατος ὑπέφερε πολὺ.

Συχνάκις ἐπήρχετο ἢ καταιγὶς ἐπάνω του καὶ τότε πεισματικοὶ ἀγῶνες, τότε φοβερὰ μάχη ἤρχιζεν, ἕως ὅτου ὁ ἔλατος ἀφίνετο εἰς τὴν θέσιν του κατακουρασμένους καὶ ἐλεεινός.

Ἀλλὰ τώρα ὑπέμνε τὰ πάντα, ὑπέφερε χωρὶς νὰ γογγύξῃ καὶ νάνανακτῆ, διότι ἐδοκίμασε πολλὰ, καὶ ἡ πεῖρα τοῦ βίου του ἐδίδαξε νὰ ὑπομῆν, χωρὶς καθόλου νὰ συγχύζεται πλέον ἀπὸ τοὺς πειρακτικὸς λόγους τοῦ ἀνέμου ἢ τὰς ἀπειλάς τῶν νεφῶν.

— Σὰν τί τάχα θέλετε νὰ μας γίνετε; τοῦ ἔλεγε περιπαικτικῶς μίαν ἡμέραν ὁ ἀνεμὸς· θαρρῶ, χάνετε τὸν καιρὸν σας καὶ τοὺς κόπους σας, ὠρατὲ μου ὑπερήφανε! Δὲν θὰ το κατορθώσετε ποτὲ νὰ ναβῆτε εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν στεγνὸν τόπον κανεὶς δὲν θὰ σας βοηθήσῃ νὰ φθάσετε ἐκεῖ ὅπου σας ἀξίζει!.. Ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη... καὶ θαρρῶ πῶς τελειόνομε μὲ τὴν ὑψηλότητά σας!

— Σὲ περιμένω, ἀπεκρίθη ὁ ἔλατος, περιμένω πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ μου!

Εἶχε τέλος ἐννόησιν πόσον ἦτο γλυκὺ, πόσον ἦτο φρόνιμον ν' ἀριστῶνῃ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν του, τὴν ὑπαρξίν του εἰς Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ πάντα, εἰς Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ Ὑπερτάτη Σοφία. Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασίν του αὐτὴν ἡγάπα τώρα πλέον τὸν εὐμορφον ἐκεῖνον τέπον, ὅπου ἔλαβε τὸ τόσο μέγα καὶ σπουδαῖον μάθημα. Ἡ κοιλάς δὲν του ἐφαίνετο τώρα πλέον τόσοσιν στενή καὶ περιωρισμένη, τώρα ὅπου ἡ καρδιά του ἐγίνετο ἀληθινῶς μεγάλη!

Καὶ τί ἄλλο ἐπὶ τέλους εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος, παρὰ αἰωνία πάλῃ τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ; Παντοῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἴδῃ τὸν ἀγῶνα τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων, εἰς τὸ μικρότερον χωριδάκι ὅπως εἰς τὰ παλάτια τῶν αυτοκρατόρων...

Ἐσήμανε τέλος ἡ ὥρα ἐκείνη, ἢ ποθητὴ στιγμή, τὴν ὁποῖαν ὁ ἔλατος οὔτε κἀν ἐφαναζέτο, ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς πάντοτε ἐγνώριζεν.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ δάσους ἐστάθη ἐμπροσθεν τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἐλάτου, ἐξεπλάγη βλέπων τὸ τόσο ὑψηλόν, ἰσόκορον καὶ δυνατόν αὐτὸ δένδρον καὶ... ἀπεφάσιεν ἀμέσως νὰ το κόψῃ καὶ νὰ το κάμῃ κατάρτι μεγάλου πλοίου...

Καὶ τώρα, ἀντὶ τῶν βουγῶν, ἢ θάλασσαν ἀπλοῦσαι μὲ τὰ κύματά τῆς ἐμπρός εἰς τὸν ἔλατον.

Ταξιδεύει ἀπὸ τὴν μίαν ἠπειρον εἰς τὴν ἄλλην, ἐργαζόμενος διὰ τὸν πολιτι-

σμόν τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ νὰ μὲν καὶ τώρα ἀγωνίζεται καὶ παλαίει μὲ τὴν τρικυμίαν καὶ τὴν θαλασσοταραχὴν, ἀλλ' ὁ ἀνεμὸς ὄχι μόνον δὲν τον εἰρωνεύεται, ἀλλὰ τον σέβεται καὶ τὸν βοηθεῖ, ὡς παλαιὸν του φίλον. Τώρα πλέον εἶνε εὐτυχῆς καὶ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸν ἐνδοξον προορισμόν του!

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συνεταξίδευσαν μαζὶ του, καὶ ὁ ἴδιος, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, τῶν πιστῶν του φίλων, μοὶ διηγήθη τὴν ἀπλὴν ἱστορίαν του καὶ με παρεκάλεσε νὰ τὴν εἶπω εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου, διὰ νὰ ἐνθαρρυνθοῦν καὶ διδαχθοῦν, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον οὐδέποτε κανεὶς πρέπει νὰ πελπίζεται καὶ νὰ νυπομονῆ διὰ τὸ μέλλον του.

[M. de Pierre.] I. P. P.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

ΡΙΧΑΡΔΟΣ Σ. ΠΑΡΙΣΗΣ

Βραβευθεὶς

εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν τῆς Καλλιγραφίας. (Ἰδε φυλλάδιον 44, σελ. 364.)

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ

Μετὰ τὸν ἑσπερινόν, ἀνελθοῦσα εἰς τὸ μικρὸν κελλίον τῆς ἡγουμένης, καὶ λαβοῦσα μίαν Σύνοψιν ἐκ τοῦ ξυλίου τραπέζιου τῆς, ἐκάθισε παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἤρχισε νάναγινώσκῃ χαμηλοφῶνως. Ἐφαίνετο μόλις τεσσαρακοντοῦτις, καὶ μολαταῦτα τρίχες τινὲς ἐκφεύγουσαι τῆς καλύπτρας τῆς ἦσαν ἀργυραῖ, βαθεῖαι δὲ ρυτίδες ἠδύλακουν τὴν ἰσχνὴν καὶ ὠχρὰν μορφήν τῆς, μάρτυρες ἴσως μεγάλης τινὸς θλίψεως, κρυπτομένης ὑπὸ φαίνομενικῆν γαλήνην, ἢ ὁποῖα προσέδιδεν εἰς τοὺς χαρκτηῖράς τῆς τοὺς γλυκεῖς ποῖαν τινα ἔκφρασιν μαρτυρικῆς αγιότητος.

Ἀψίγη διακόπτει τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ἐκστατικῶς ἐν ἀπολαυστικῇ ἀκινήσει, τῆς τοῦ οὐς· δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς τῆς, δι' ὅλων θὰ ἐλεγεί τῶν αἰσθησέων τῆς, ἀκοῦσται μὲ τὸ στόμα ἢ μιάνοικτον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς. Τί ἤκουεν ἄρα γε; Μῆπως ἐν τῇ ἐρχομένῃ νυκτὶ, τὸν ἑσπερινὸν ὕμνον τῶν ἀγγέλων πρὸς τὸν Θεόν;

Παρὰ τὸν ὑψηλὸν τοῖχον τοῦ κηφαρίου διέρχεται ἡ μεγάλη ὁδός, ἢ φέρουσα πρὸς τὴν πόλιν· κατ' αὐτὴν δὲ τὴν στιγμήν θὰ διαβαίην κατ' αὐτὴν οἰκογένεια, ἢ ἀντήχησαν κραυγαὶ βρέφους κλαίουτος. Τὸ ἀπλοῦστατον αὐτὸ ἄκουσμα προξενεῖ τὴν ἄφατον ἐκείνην ἀγαλλίασιν εἰς τὴν Μοναχὴν;.. Ἐφ' ὅσον αἱ κραυγαὶ ἀπομακρύνονται, διακεκομμένα καὶ μονότονοι διασχίζουσαι τὴν ἑσπερινὴν ἠρμῖαν, τόσοσιν αὐτὴ ἐντείνει τὴν προσοχὴν ὡς διὰ νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τὴν ἐλαχίστην δόνησιν ἐκ τοῦ προσφιλοῦς ἤχου. Ὅταν δὲ ἐπαυσαν πλέον ἀκούομεναι, ἢ Μοναχὴ ἐμπεῖνε ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὡσεὶ ἀκρωμένη πάντοτε, ἐνῶ ἀδρὰ δάκρυα ἐκυλίουτο βραδέως ἐπὶ τῶν πρκειῶν τῆς.

Κατόπιν, στηρίξασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ψυχρῶν κικλιδίων τοῦ μικροσκοπικοῦ τῆς παραθύρου, ἔριψε τὸ βλέμμα μακράν, ὑπεράνω τοῦ κῆπου, ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τινος μακρυσμένης γωνίας τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου ὡς σκιά, ἐφαίνετο ἀναδυομένη ἐκ τοῦ ὕδατος κορυφῆς νησιδος. Ἦτο τὸ προσφιλὲς σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον, ἀπὸ δώδεκα περιπόου ἐτῶν, βυθίζει κατὰ πᾶσαν νύκτα τὸ βλέμμα. Ὅταν αἱ λοιπαὶ καλογραφαί, ἐπωφελοῦμεναι τῶν ὀλίγων ὠρῶν τῆς ἀναπαύσεως κοιμῶνται, αὐτὴ ἀγρυπνος, ἐρείδουσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ράβδων, βυθίζει τὸ βλέμμα ζητοῦσα ν' ἀνακαλύψῃ ἐν τῷ σκότει τὸν τρέμον φῶς ἐνός φάρου. Τὸ ἀμφίβολον ἐκεῖνο οὖν, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς ἀποστάσεως μόλις δύναται νὰ διακρίνη, εἶνε ἡ σκιά, τὸ φᾶσμα τοῦ παρελθόντος τῆς· ἐξ αὐτοῦ ἀρβεται τὴν δύναμιν διὰ τὴν ἐπιούσαν. Πόσα τῇ ἐνθυμίζει!

Ἰδοὺ ὁ μικρὸς οἰκίσκος, δεξιᾷ τοῦ φάρου, μισοκρυμμένος ὀπισθεν πελωρίας ροδωνιάς· φαίνεται ὡς ἡ φωλεὰ αὐτῆς τῆς εὐτυχίας· εἶνε ἡ κατοικία τοῦ ἐπιστάτου τοῦ φάρου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ μὲ τὴν νεαρὰν σύζυγόν του καὶ τὸ μικρὸν τέκνον των. Καὶ εἶνε πράγματι πολὺ εὐτυχεῖς· βεβαίως δὲν ζοῦν πολυτελῶς, ἀλλ' ἀρκοῦνται εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἀγάπης των, διὰ τοῦ μαγικοῦ πρίσματος τῆς ὁποίας τὰ πάντα φαίνονται ῥόδινα, τὰ πάντα τοῖς προσμεδιδῶσι.

Πόσα ὄνειρα χρυσαῖα δὲν ἐπλάττον, καθήμενοι πλησίον ἀλλήλων εἰς τὸν μικρὸν ἐξώστην των, διὰ τὸ ξανθὸν ἀγοράκι, εἰς τὸ ὁποῖον συκεντρώσαν ὄλην τὴν στοργὴν των!.. Καὶ ἦτο ἀξίον τῆς λατρείας αὐτῆς τὸ ἀγαπητὸν παιδάκι των.

